

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/182/2022
Identifikačné číslo spisu:	7218204505
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7218204505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. G. G., bývajúceho v F. F. Q. XX, zastúpeného Mgr. Miroslavou Pyšniakovou, advokátkou, so sídlom v Michalovciach, M. Gorkého 1, proti žalovanej Plynroz, a.s. Sobrance, so sídlom v Sobranciach, Kúpeľská č. 66, IČO: 00 594 482, zastúpenej Mgr. Kamilou Paľovčíkovou, advokátkou so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 77, vedenom na Okresnom súde Košice II, pod sp. zn. 11Cpr/21/2018, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. apríla 2022 sp. zn. 6CoPr/1/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) rozsudkom z 22. septembra 2021, č.k. 11Cpr/21/2018-218 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, daného mu listom žalovaného zo dňa 15. februára 2018, podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (výrok I.). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v plnom rozsahu (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania má za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol pracovný pomer a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24. januára 2000 a to na dobu neurčitú a s dohodnutým druhom práce žalobcu- ekonóm. Z okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 15. februára 2018, č.j. 217/2018, mal okresný súd za preukázané, že žalovaná ukončila pracovný pomer so žalobcom okamžitým skončením podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v platnom znení (ďalej len „Zákonník práce“), z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktorú v okamžitom skončení pracovného pomeru skutkovo i právne vymedzil. Z ďalšieho vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaná doručovala písomnosť žalobcovi dňa 16. februára 2018 s tým, že žalobca ju odmietol prevziať. Uvedenú skutočnosť mal okresný súd za preukázanú jednak z výpovedí štatutárneho zástupcu žalovanej, ako aj svedkov, pracovníkov žalovanej U. Š. a P. P. a taktiež aj z výpovede svedkyne P. G.. O doručení písomnosti uvedeného dňa svedčilo aj

oznámenie zamestnávateľa, t.j. žalovanej, o poistencoch pri zmene platiteľa poistného na verejné zdravotné poistenie zo dňa 07. marca 2018 adresovaného zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s., v zmysle ktorého bol žalobca odhlásený zo zdravotného poistenia dňom 19. februára 2018 (ide o najbližší pracovný deň po skončení pracovného pomeru okamžitým skončením dňom 16. februára 2018). Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b), § 70, § 77, § 38 ods. 1, 4 Zákonníka práce a dospel k záveru, že žalobca žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením podal na súde po uplynutí dvojmesačnej zákonnej prekluzívnej lehoty, keďže ku skončeniu pracovného pomeru okamžitým skončením došlo dňa 16. februára 2018 a žaloba bola podaná na súde až dňa 11. mája 2018, z uvedeného dôvodu žalobu zamietol. Okresný súd tiež konštatoval, že spôsob doručovania, ktorý zvolila žalovaná pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru, t.j. osobne v mieste bydliska žalobcu, aj vzhľadom na preukázanie pracovnú neschopnosť žalobcu, bolo v súlade so zákonom a sleduje zásadu priamosti pri doručovaní písomnosti zo strany žalovanej ako zamestnávateľa, keďže zákonník práce v prvom rade uprednostňuje osobné priame doručovanie. V zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce platí nevyvrátiteľná domnienka, že ak zamestnanec odmietne prijatie písomnosti, písomnosť je doručená dňom, kedy zamestnanec odmietol prevzatie zásielky. Žalobcom predkladané dôkazy na spochybnenie doručovania spornej písomnosti, okresný súd neakceptoval. Konkrétne uviedol, že pokiaľ išlo o svedeckú výpoveď manželky žalobcu, P. G., v jej prípade videl možnú zaujatosť, prípadne účelovosť tvrdení, a to s ohľadom na pomer k žalobcovi samotnému. Ak za ďalšie žalobca predložil lekárske potvrdenia o svojom vyšetrení, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto potvrdenia preukazujú len návštevu lekára na príslušnom lekárskom ošetrovaní, ktoré trvalo v priemere cca 20 minút a malo k nemu dôjsť v priebehu dopoludňajších hodín v Košiciach, avšak nevylučujú doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. K predloženému výpisu polohy, prostredníctvom Google Earth, súd prvej inštancie poznamenal, že je to grafický výstup, pričom jeho vierohodnosť je minimálne sporná v tom ohľade, že pod jedným kontom (e-mailovou adresou) môže byť prihlásených niekoľko smart zariadení (mobilný telefón, hodinky a pod.), čo v konečnom dôsledku nezaručuje prítomnosť konkrétnej osoby na konkrétnom mieste tak, ako to žalobca tvrdil. Navyše, okresnému súdu sa javilo byť celkom nelogické také konanie žalovanej, ktoré by bez toho, aby mala vykázané doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, odhlasovala príslušného zamestnanca z platieb týkajúcich sa zdravotného poistenia. Napokon, pokiaľ z vykonaného dokazovania vyšlo najavo aj to, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi poštou dňa 12. marca 2018, okresný súd uviedol, že zo všeobecnej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky vyplýva, že zamestnávateľ môže v rámci akejsi právnej istoty zamestnancovi, ktorý odmietne prevziať písomnosť pri osobnom doručení, „doposlať“ túto písomnosť prostredníctvom poštového podniku. Takéto konanie zamestnávateľa samo osebe nespochybňuje, bez ďalšieho platnosť alebo neexistenciu osobného priameho doručovania listiny, oznamujúce skončenie pracovného pomeru. O nároku na náhradu trov konania, okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď priznal úspešnej žalovanej náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 6CoPr/1/2022 z 12. apríla 2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil. Žalovanej ako úspešnej strane priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Stotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie o zániku práva žalobcu domáhať sa žalobou na súde určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, z dôvodov ako ich podrobne uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval. Podstatou odvolacích námietok žalobcu bolo tvrdenie o nesprávnom postupe pri hodnotení vykonaných dôkazov, t.j. ich hodnotenie v rozpore s § 191 CSP, keď mal vziať do úvahy iba dôkazy predložené žalovanou a na žalobcom predložené dôkazy neprihliadol, najmä pokiaľ ide o výpovede svedkov Š.S. a P., dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru v mieste bydliska žalobcu a o odmietnutí prevzatia tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcom. Odvolací súd sa s uvedenými odvolacími námietkami žalobcu nestotožnil, pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, aké dôkazy súd vo veci vykonal a aké skutkové zistenia z jednotlivých dôkazov vyplynuli a ako tieto dôkazy vyhodnotil, pričom je zrejmé, že súd dôkazy hodnotil nie len jednotlivo, ale aj v ich

vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V prípade svedkov, vyhodnotil aj vierohodnosť ich výpovedí, rovnako vysvetlil, prečo nevychádzal zo zisteného dôkazu - výpisu polohy, prostredníctvom služby z Google Earth a z výpovede svedkyne P. G.. Na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 1, 4 Zákonníka práce, v zmysle ktorého účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec prijatie písomnosti odmietne. Účinky doručenia sa viažu na odmietnutie prevzatia listiny, či iné zmarenie jej doručenia, a nie na „hodenie písomnosti niekde do dvora“ ako to prezentoval žalobca v odvolaní. V praxi súdov je pritom dlhodobo akceptovaný, ako právne relevantný postup, keď zamestnávateľ prečíta (oboznámi) obsah listiny, ktorú zamestnanec odmieta prevziať ako tomu bolo aj v prejednávanej spore. K odvolacej námietke týkajúcej sa doručenia rozsudku, odvolací súd uviedol, že aj keď žalobca dôvodne namietal nesprávny postup pri doručovaní napadnutého rozsudku do elektronickej schránky jeho právnej zástupkyne, keďže rozsudok bol doručený ako doporučená zásielka, ale nie určená do vlastných rúk, týmto nesprávnym procesným postupom okresného súdu reálne nedošlo k odňatiu (porušeniu) žiadneho práva žalobcu v súdnom konaní. Žalobca v odvolaní iba namietal nesprávny postup pri doručovaní, pričom sám neoznačil procesné právo, ktoré mu malo byť týmto postupom súdu odňaté, resp. ktoré mu bolo týmto postupom znemožnené realizovať. Ako vyplynulo z doručky o doručovaní rozsudku z 22. septembra 2021, rozsudok bol doručovaný doporučené spolu s doručenkou odoslaný dňa 25. októbra 2021 o 9:20 hod. a správa bola doručená dňa 26. októbra 2021 o 00:00 hod.. V zákonom stanovenej lehote 15 dní, právna zástupkyňa žalobcu podala odvolanie a bez ohľadu na spôsob doručenia, tak žalobca realizoval svoje právo podať odvolanie proti napadnutému rozsudku, pričom jeho právna zástupkyňa podala kvalifikované odvolanie so všetkými náležitosťami predpísanými zákonom. Na základe toho odvolania, odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok z hľadiska všetkých odvolacích námietok žalobcu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej žalovanej.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP. Mal za to, že súd (odvolací) mu nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Bližšie vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) vymedzil tak, že súd prvej inštancie pri doručovaní svojho rozhodnutia do elektronickej schránky právneho zástupcu žalobcu pochybil, keď mu rozsudok doručoval ako obyčajnú úradnú správu. Tým postupoval v rozpore s ustanoveniami § 223 ods. 1 CSP a § 29 ods. 2, 3, § 32 ods. 5 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a doplnení niektorých zákonov. V dôsledku uvedeného postupu došlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd predmetný nesprávny postup okresného súdu nenapravil, čím taktiež zaťažil svoje rozhodnutie vadou zmätočnosti. Jeho názor, že i napriek vadnému doručeniu reálne nedošlo k odňatiu žiadneho práva žalobcu v súdnom konaní, keďže odvolanie podal v lehote, bez ohľadu na spôsob doručenia, neobstojí. Takýto názor žalobca označil za neprijateľný a to s ohľadom najmä na tú skutočnosť, že zákon dáva možnosť stranám sporu podať odvolanie voči rozhodnutiu v zákonnej lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia. V danom prípade však žalobcovi rozsudok okresného súdu nebol doručený elektronicou formou do vlastných rúk, ale iba „obyčajne“, lehota na podanie odvolania mu tak začala plynúť nasledujúci deň bez toho, aby mal, resp. jeho právny zástupca vedomosť o plynutí lehoty na podanie odvolania. Takýto postup je jednoznačne odopretím spravodlivosti na spravodlivý súdny proces. Za ďalšie, žalobca vymedzil vadu zmätočnosti tak, že rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa jeho názoru nepreskúmateľné, ktorá skutočnosť odôvodňuje aplikáciu druhej vety stanoviska R 2/2016. V súvislosti s uvedenou námietkou, žalobca bližšie uviedol, že súdy nižších inštancií sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne nevysporiadali s ním navrhnutými a predloženými dôkazmi, a to výpisom z Google Earth o pohybe žalobcu zo dňa 16. februára 2018, lekárskou správou P. P. P., radiačného onkológa o ošetrení maloletého syna T. G., ako aj výpoveďou svedkyne G.. G.. Skutkové zistenia o spôsobe doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany súdov nižších inštancií sú preto nesprávne. V danej veci pritom išlo o individuálny pracovný spor (§ 316 ods. 1 CSP), a preto tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd mali v súvislosti so zásadou voľného hodnotenia dôkazov venovať zvýšenú pozornosť zisteniu procesnej pravdy v konaní. Odvolací súd vo svojom

rozhodnutí žalobcovi podľa jeho presvedčenia špecifické odpovede na jeho otázky nedal. Uspokojil sa len so všeobecným konštatovaním správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu dovolateľ, dovolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f) CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu znátočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Žalobca v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP konkrétne namietal, že konajúce súdy sa dostatočne nevysporiadali so všetkými argumentami, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie v predmetnej veci, osobitne zdôraznil nevysporiadanie sa s ním navrhnutými a predloženými dôkazmi v dôsledku čoho súdy nižších inštancií nesprávne zistili skutkový stav; rozsudok odvolacieho súdu je preto nepresvedčivý a nezrozumiteľný. Za ďalšie súd prvej inštancie pochybil pri doručovaní svojho rozhodnutia do elektronickej schránky právneho zástupcu žalobcu, keď mu rozsudok doručoval len ako obyčajnú úradnú správu. Odvolací súd pochybenie okresného súdu nenapravil.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a

požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018).

13. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13.1. Osobitne s dovolacími námietkami žalobcu dovolací súd uvádza, že súdy nižších inšancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili ako dospeli k záveru, že žalobca žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením podal na súde po uplynutí dvojmesačnej zákonnej prekluzívnej lehoty. V uvedenom smere vychádzali predovšetkým zo zistenia, že písomnosť - okamžité skončenie pracovného pomeru bola žalobcovi doručovaná dňa 16. februára 2018 s tým, že si ju odmietol prevziať. V zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce preto platí nevyvrátiteľná domnienka, že ak zamestnanec odmietne prijatie písomnosti, písomnosť je doručená dňom, kedy zamestnanec odmietol prevziať zásielky. Keďže žaloba bola podaná na súde až dňa 11. mája 2018 bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty. Neobstoí dovolacia námietka žalobcu, že súd (tak prvoinštančný ako aj odvolací súd) sa s predkladanými dôkazmi z jeho strany na spochybnenie doručovania spornej písomnosti riadne nevysporiadal. Dovolací súd konštatuje, že opak je pravdou. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy nižších inšancií poskytli žalobcovi dostatočné vysvetlenie prečo svedeckej výpovedi jeho manželky, P. G., neuveril a prečo predložené lekárske potvrdenia o vyšetrení a výpis polohy prostredníctvom Google Earth, nevylučujú doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje, že odvolací súd poskytol žalobcovi dostatočne zrozumiteľné a výstižné odôvodnenie v reakcii na všetky jeho odvolacie námietky.

14. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívalo (prípadne) na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 3Cdo/105/2018, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

15. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

16. K odvolacej námietke týkajúcej sa doručenia rozsudku súdu prvej inštancie, dovolací súd v prvom rade uvádza, že takú istú námietku a s rovnakým obsahom žalobca už uplatnil aj vo svojej odvolacej argumentácii pričom odvolací súd sa s ňou nestotožnil (bližšie viď bod 2. tohto rozhodnutia). Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že aj za stavu kedy okresný súd pri

doručovaní svojho rozhodnutia do elektronickej schránky právneho zástupcu žalobcu pochybil, keď rozsudok doručoval ako obyčajnú úradnú správu, čím mal postupovať v rozpore so zákonom § 223 ods. 1 CSP a § 29 ods. 2, 3, § 32 ods. 5 zákona č. 305/2013 Z.z. na strane žalobcu nedošlo k porušeniu jeho procesných práv takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval záver o porušení práva na spravodlivý proces. V zákonom stanovenej lehote 15 dní totiž právna zástupkyňa žalobcu podala odvolanie a bez ohľadu na spôsob doručenia tak žalobca mal možnosť a aj realizoval svoje právo podať odvolanie proti napadnutému rozsudku. Svoj vplyv na konanie teda reálne uplatnil a navyše v odvolaní/dovolaní ani bližšie neoznačil ktoré konkrétne právo mu malo byť postupom súdu znemožnené realizovať.

17. Z vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že dovolateľ v danom prípade neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd jeho dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Dovolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol na základe § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Dovolací súd priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.